

GAZETA POMORSKA

10 GR.

Nr. 30 ABC

Poniedziałek, 6 lutego 1939

Rok 2

Aleksandrów Kujawski, Brodnica, Bydgoszcz, Chełmno, Chojnice, Gdańsk, Gdynia, Grudziądz, Inowrocław, Kartusy, Kościerzyna, Lipno, Nowe-Miasto, Rybin, Sępólno, Starogard, Świecie, Szubin, Tczew, Toruń, Tuchola, Wąbrzeźno, Wejherowo, Wyrzysk

„Za 20 do 30 lat

będziemy krajem dostatecznie uprzemysłowionym

Minister Poniąkowski o zagadnieniach struktury rolnej w Polsce

W ub. sobotę komisja budżetowa Sejmu rozpatrywała budżet ministerstwa rolnictwa i reform rolnych, przy czym rozwinęła się ciekawa dyskusja, na temat zagadnień rolniczych w Polsce.

Referat wygłosił poseł Ostafin, który stwierdził na wstępie:

Polska jest krajem chłopskim i na długo taką pozostanie. Ten fakt musi być brany pod uwagę przy każdej akcji planowej, zdążającej do podniesienia Polski wzwyż. Błędem byłoby szukanie rozwiązań trudności społecznych i gospodarczych na drodze tylko uprzemysłowienia przy zaniedbaniu środków zmierzających do podniesienia gospodarczego samej wsi.

Przechodząc do zagadnienia cen rolniczych, referent podkreślił, że na tym odcinku jesteśmy zależni od zagranicy, że sami rolnicy nie mogą oddziaływać na kształtowanie się cen na rynku, że wobec tego rząd stara się stosować środki, działające i na wyższość i równomierność cen. Musimy szukać różnych dróg do rozszerzenia rynków zbytu.

Co się tyczy eksportu, to sytuacja polski jest o tyle niekorzystna, że głównym naszym artykułem wywozowym jest żyto. Powinniśmy się przestawiać w eksporcie więcej na artykuły zwierzęce i to przerobione.

Min. rolnictwa Poniąkowski

W dyskusji zabrał głos również min. Poniąkowski, który m. in. oświadczył co następuje: „Padły głosy krytyki odnośnie do tego, czy nasze wysiłki w związku z naprawą struktury rolnej przynoszą coś istotnego, bowiem dwa miliony hektarów przeszło z rąk większej

własności do rąk drobnej, a stan wsi jest w dalszym ciągu zły. Nie sądziłbym, abyśmy w jakiegokolwiek miarze byli uprawnieni wysnuwać wnioski, że to swojej roli nie odegrało, przeciwnie, twierdząc z całą stanowczością, że gdyby procesu tego w pierwszych latach niepodległości nie było, byłibyśmy dziś w sytuacji nie współmiernie gorszej i jeżeli twierdzą, że ten proces trzeba snuć dalej do końca, do racjonalnego ukształtowania struktury rolnej, tak jak uważamy to za możliwe w obecnych

warunkach, to dlatego, że jest ona jedną z dróg, która pozwoli wytrzymać czas najcięższych 20 czy 30 lat przedzielających nas od momentu, kiedy będziemy krajem dostatecznie uprzemysłowionym. Przyjmuję to założenie nawet w tej najjaskrawszej formie, że po tych latach 30 będzie prawdopodobnie następował proces całkowitego i zmniejszenia się ilości gospodarstw małych oraz, że nastąpi ich uzdrawianie, bowiem będzie wówczas większa łatwość odejścia ze wsi i znalezienia innej pracy.

Groźba nowych zamachów w Anglii w ultimatum tajnej organizacji irlandzkiej

Dnia 13 stycznia minister spraw zagranicznych lord Halifax otrzymał od tajnej organizacji „Irlandzkiej Armii Republikańskiej” ultimatum z żądaniem wycofania z Irlandii wojsk brytyjskich w przeciągu 4 dni. W przeciwnym razie ultimatum zawierało groźbę dokonania zamachów na elektrownie w różnych częściach kraju oraz zapowiedź zaburzeń, akcji sabotażowej oraz interwencji wojskowej i gospodarczej w W. Brytanii na wzór dotychczasowej interwencji brytyjskiej w Irlandii.

Zę względów bezpieczeństwa zakazano w związku z wczorajszymi zamachami bombowymi zwiedzania gmachu parlamentu przez publiczność.

Wynik wyborów do Rady Miejskiej w Gdyni z powodu żmudnych obliczeń w dniu jutrzejszym

W Bydgoszczy na Szwederowie przy ul. Ziemskiej miał miejsce w sobotę wstrząsający wypadek. W jednym z drewnianych baraków spłonęło żywcem półtoraroczne dziecko bezrobotnego Zygmunta Nowaka, zapomniane zupełnie

przez ludzi, którzy pospieszili na ratunek płonącego dobytku. Wypadek zdarzył się w następujących okolicznościach:

W pobliżu ul. Ziemskiej znajduje się nowowytoczona i jeszcze nie posiadająca nazwy ul. „Projektowana”. Przy tej właśnie ulicy biedota bydgoska zbudowała sobie kilka nędznych lepianek i drewnianych baraków. Ponieważ nie było pieniędzy na wybudowanie pieca z cegieł, prawie we wszystkich tych barakach urządzone są małe piecyki żelazne, co urąga wszelkim warunkom bezpieczeństwa.

Jeden z takich właśnie baraków, stanowiących własność Michała Możewicza mieszkał bezrobotny Zygmunt Nowak. Do baraku z sąsiedniej działki przylegała stajnia sąsiada oraz taka sama lepianka, zajmowana przez rodzinę bezrobotnego, trudniącego się furmaniem.

Krytycznego dnia rano Nowak wyszedł do lasu, gdzie przez cały dzień kopał pniaki. Nowakowa odprowadziła swego 3-letniego synka do sąsiadów, a sama udała się po mleko dla pozostałego w mieszkaniu półtorarocznego dziecka.

W tym właśnie czasie musiała z żelaznego piecyka wypaść na ziemię iskra, która wzniciła pożar. Cały barak mo-

Budowa statku „Olza” w Gdyni postępuje naprzód

Budowa pierwszego polskiego statku ss. „Olza” w Stoczni Gdynińskiej wykazuje dalszy postęp. 90 procent statku, łącznie z mechanizmami, wykonane zostanie w kraju z materiałów krajowych.

W warsztatach mechanicznych robotnicy pracują częściowo na dwie zmiany. Stocznia Gdynińska w dalszym ciągu powiększa swój stan fachowej załogi i dąży do tego, żeby ss. „Olza” mogła być spuszczone na wodę w jesieni r. b.

W chwili obecnej na pochylni założono całe podwójne dno, jak również częściowo ustawione są już wręgi.

10 bm. przybywa „Orzeł” do Gdyni

W 19-tę rocznicę odzyskania dostępu do morza w dn. 10 bm. przybędzie do portu w Gdyni nowy okręt podwodny Rzeczypospolitej „Orzeł”, ufundowany przez społeczeństwo polskie, na którym — jak już donosiliśmy — podniesiono banderę polską w stoczni Vliissingen, gdzie został zbudowany.

Na uroczystościach gdyńskich w dn. 10 bm. będzie obecny generał Sosnkowski, który będzie reprezentował Pana Prezydenta Rzplitej i Marszałka Śmigłego-Rydza.

Jedność Macierzy z Polonią zagraniczną manifestowała cała Polska

Na terenie całego kraju rozpoczęły się wczoraj uroczyste obchody „Dnia Polaka z Zagranicy”, które stały się potężną manifestacją jedności Macierzy z Polonią zagraniczną. W związku z tą akcją we wszystkich większych miastach Polski odbyło się szereg akademii, na których społeczeństwo manifestowało swe serdeczne uczucia, jakie żywi dla rodaków, których los rzucił po wszystkich krajach całego świata.

Zorganizowana zbiórka na „fundusz szkolnictwa polskiego zagranicą” ma przyczynić się do zakupu najpotrzebniejszych pomocy naukowych dla młodzieży polskiej, uczącej się w szkołach na obczyźnie.

Dziecko żywcem spalone w płonącym baraku Wstrząsający wypadek w dzielnicy bezrobotn. w Bydgoszczy

W Bydgoszczy na Szwederowie przy ul. Ziemskiej miał miejsce w sobotę wstrząsający wypadek. W jednym z drewnianych baraków spłonęło żywcem półtoraroczne dziecko bezrobotnego Zygmunta Nowaka, zapomniane zupełnie

przez ludzi, którzy pospieszili na ratunek płonącego dobytku. Wypadek zdarzył się w następujących okolicznościach:

W pobliżu ul. Ziemskiej znajduje się nowowytoczona i jeszcze nie posiadająca nazwy ul. „Projektowana”. Przy tej właśnie ulicy biedota bydgoska zbudowała sobie kilka nędznych lepianek i drewnianych baraków. Ponieważ nie było pieniędzy na wybudowanie pieca z cegieł, prawie we wszystkich tych barakach urządzone są małe piecyki żelazne, co urąga wszelkim warunkom bezpieczeństwa.

Jeden z takich właśnie baraków, stanowiących własność Michała Możewicza mieszkał bezrobotny Zygmunt Nowak. Do baraku z sąsiedniej działki przylegała stajnia sąsiada oraz taka sama lepianka, zajmowana przez rodzinę bezrobotnego, trudniącego się furmaniem.

Krytycznego dnia rano Nowak wyszedł do lasu, gdzie przez cały dzień kopał pniaki. Nowakowa odprowadziła swego 3-letniego synka do sąsiadów, a sama udała się po mleko dla pozostałego w mieszkaniu półtorarocznego dziecka.

W tym właśnie czasie musiała z żelaznego piecyka wypaść na ziemię iskra, która wzniciła pożar. Cały barak mo-

mentalnie stanął w płomieniach. O ratowaniu dobytku nie mogło być mowy. Sąsiedzi rzucili się więc do ratowania swego konia i zabezpieczenia swej lepianki. Równocześnie ktoś pobiegł do odległego o przeszło kilometr sygnalizatora pożarowego i wezwał straż.

Przybywszy na miejsce, strażacy zaczęli lokalizować ogień, by uniemożliwić mu przerzucenie się na sąsiednie zabudowania.

Nikomui nawet przez myśl nie przeszło, że w płonącym baraku żywcem palił się małe, bezbronne dziecko. Zdawało się komuś, że słyszy jakiś cichy jęk, ale sąsiedzi zapewniali, że Nowakowa zabrała dzieci z domu przed wyjściem.

W czasie trwania akcji ratowniczej nadbiegła z miasta Nowakowa. Gdy dowiedziała się, że dziecko nie ratowano, rzuciła się sama w stos ognia. Z trudem zdołali ją powstrzymać strażacy. Wyrwała się, rozpaczła, krzyczała. Wreszcie któryś ze strażaków zdecydował się na wejście do płonącego baraku. Już nie dla ratowania dziecka, ale dla matki, która ludziła się nadzieją, że dziecko jeszcze żyje.

Po chwili strażak wyszedł, niosąc na rękę jedynie zwęglony szkielet maleństwa.

Straty, spowodowane pożarem, wynoszą ponad 1000 zł. (D)

Sensacje mistrzostw hokejowych świata:

Polska bije Holandię 9:0
Kanada—Polska 4:0

Patrz str. 4.

Mistrzostwa łyżwiarskie Europy w Zakopanem

Para Herber—Baier obroniła tytuł. — Kalusowie na 5 miejscu

W sobotę na efektywnie oświetlonym torze łyżwiarskim Zakopanego przy szczególnie wypełnionej widowni i doskonałych warunkach atmosferycznych odbyły się mistrzostwa łyżwiarskie Europy w jeździe parami.

Na zawody przybyli wicemin. Bobkowski, Wojewoda Pomorski min. Wł. Raczkiewicz i inni.

Do zawodów stanęło 9 par: 4 niemieckie, w tym mistrzowie Europy Herber i Baier, wicemistrzowie rodzeństwo Pau-

sin, dalej po jednej parze z Jugosławii, Węgier i Polski (mistrzowska para rodzeństwo Kalusowie), oraz 2 pary rumuńskie.

Lodowisko było wspaniale przygotowane. Poziom zawodów stał na b. wysokim poziomie. Liczne zgromadzona publiczność żywo oklaskiwała poszczególne ewolucje, darząc efektywne popisy żywym aplauzem.

Szczegółowe wyniki na 4-tej stronie.

Bank Polski dostosowany do nowych warunków

Projekt zmiany statutu naczelnej instytucji emisyjnej

Rada Banku Polskiego uchwaliła szereg ważnych zmian w statucie Banku, które będą przedstawione walnemu zebraniu akcjonariuszów Banku Polskiego dnia 13 lutego r. b.

Uchwała Rady Banku — będąca wyrazem dążenia do uporządkowania rynku pieniężnego — pozostaje w ścisłym związku z wysiłkami rządu w kierunku zlikwidowania procesów kryzysowych i pokryzysowych, dostosowania działalności instytucji finansowych do obecnej rozwojowej tendencji gospodarczej w Polsce, wzmocnienia zaufania do aparatu kredytowego.

Najważniejszą zmianą będzie projekt wprowadzający zasadę, że Bank obowiązany jest, zamiast dotychczasowego pokrycia obrotu pieniężnego w wysokości 30 procent, posiadać zapas złota wynoszący przynajmniej 40 procent sumy, o jaką obieg pieniężny łącznie ze stanem natychmiast płatnych zobowiązań przekraczała będzie kwotę 800 miln. zł. Kwotę tę Rada Banku, za zgodą ministra skarbu może podwyższyć, w zależności od sytuacji rynku pieniężnego, najwyżej do 1.200.000.000 zł.

Utrzymana zostaje nadal dotychczasowa zasada, że Bank będzie miał w przyszłości obowiązek wymiany swych biletów na złoto. Do czasu wejścia w życie tej zasady Bank będzie wymieniał bilety bankowe na czeki zagraniczne w/g kursów warszawskiej giełdy pieniężnej.

Udzielone przez Bank w latach 1931—1938 kredyty krótkoterminowe mają być skonsolidowane i zamienione na oprocentowany i amortyzacyjny dług Skarbu Państwa.

Na zastaw papierów wartościowych Bank będzie udzielał pożyczek do wysokości 300 miln. zł.

Spośród innych zmian proponuje się, aby dyskontowane weksle, zabezpieczone rejestrowym zastawem rolniczym, oraz weksle wynikające z udzielonych przez instytucje kredytowe zaliczkowych kredytów na sprzedaż płodów rolnych, mogły być 9-miesięczne. Również 9-miesięczne mogły być weksle, pochodzące z kredytów sezonowych,

Zmiany w Banku Rzeszy

BERLIN. Kanclerz Hitler zwolnił z zajmowanych stanowisk dwóch członków dyrekcji Banku Rzeszy — Ehrhardta i Blesinga.

Równocześnie mianowani zostali członkami dyrekcji Banku Rzeszy: dyrektor Wilhelm z Banku Rzeszy, naczelnik wydziału w ministerstwie gospodarki Rzeszy, dyrektor Lange i radca ministerstwa finansów Bayhoffer. Dwaj ostatni członkowie pozostają na swych dotychczasowych stanowiskach.

Koniec „dynastii” francuskich katów

Śmierć kata Deiblera w paryskim metrze

PARYŻ. Kat Deibler, który od 1899 r. stracił przeszło 400 skazańców, zmarł na udar serca w paryskim metrze. Śmierć Deiblera przedłużyła życie skazanemu mordercy, który miał być stracony jutro w Rennes. Deibler zmarł właśnie w drodze na dworzec kolejowy, skąd miał zawieźć do Rennes gilotyne.

Na zmarłym Deiblerze kończy się „dynastia” katów, którzy od 120 lat wykonywali wszystkie wyroki śmierci we Francji. Katanami byli mianowicie zarówno ojciec Deiblera, jak i jego dziad i pradziad.

Jedynym synem Deiblera zmarł tragicznie jako mały chłopczyk, to też — jak przypuszczają — zawód kata przejmie siostrzeniec Deiblera Obrecht, który już w ostatnich latach pomagał przy egzekucjach.

200 policjantów japońskich i straż ogniowa w walce z groźnym bandytą

TOKIO. W Kiso po długotrwałej walce zatrzymano nieuchwytnego bandytę, który zabił cztery osoby, w tej liczbie dwie kobiety. W poszukiwaniu bandyty brało udział 200 policjantów, a do obezwładnienia go i aresztowania przyczyniła się również zawezwana przez policję straż ogniowa. Niebezpieczny bandyta liczy 22 lata i niedawno powrócił z Mandżurii. W polowie ubiegłego miesiąca zamordował on żonę inżyniera walczącego w Chinach. W ciągu następnych 10 dni bandyta w drodze do Tokio popełnił jeszcze 3 morderstwa.

zaciągniętych przez przedsiębiorstwa tych związanych z rolnictwem gałęzi przemysłu, które ustali Rada Banku.

Po Barcelonie — padła Gerona

Samoloty wojsk czerwonych uciekają na teren Francji

BARCELONA. Wojska powstańcze wkroczyły do Gerony, największego po Barcelonie miasta Katalonii.

Gerona, licząca 35.000 mieszkańców, jest stolicą prowincji tej samej nazwy. Przez pewien czas była stolicą czerwonego rządu hiszpańskiego, który wobec zagrożenia miasta przeniósł się do Figueras.

Miasto zajęte zostało dzięki wspólnej operacji korpusu marokańskiego, legionistów włoskich brygad nawarskich.

Wczoraj o godz. 11 rano, trzy samo-

loty czerwonych wojsk hiszpańskich wylądowały na lotnisku w Bordeaux we Francji. Lotnicy oświadczyli, że rzekomo zmusiła ich do ucieczki na teren Francji eskadra samolotów myśliwskich gen. Franco.

Na lotnisku Salvaza w Carcassone lądowały dwie eskadry samolotów czerwonych wojsk hiszpańskich, liczące 12 aparatów. Francuskie władze wojskowe i cywilne w Carcassonne udały się natychmiast na lotnisko wszczynając dochodzenie.

Granicą bezprocentowego kredytu dla Skarbu Państwa ma być podwyższona ze 100 do 150 miln. zł.

Spośród zmian dotyczących praw akcjonariuszów wymieniać należy przyznanie na walnym zebraniu jednego głosu posiadaczowi 10 akcji (dotychczas 25 akcji), zaś maksimum ilości głosów będzie możliwe przy posiadaniu 10 tys. sztuk akcji.

Część zmian statutu — po uchwaleniu przez walne zebranie akcjonariuszów — będzie wymagała zatwierdzenia w drodze ustawodawczej.

Nocne w Pałacu Weneckim narady...

Głębokie zadowolenie rady faszystowskiej z powodu mowy Hitlera

wyraża swe głębokie zadowolenie z powodu przemówienia wygłoszonego

RZYM. W ub. sobotę w nocy odbyło się w Pałacu Weneckim w Rzymie posiedzenie wielkiej rady faszystowskiej, na której Mussolini wygłosił mowę na temat sytuacji międzynarodowej.

Po dyskusji rada uchwaliła rezolucję, w której

przez kanclerza Hitlera w szóstą rocznicę objęcia przez niego władzy, w którym potwierdził solidarność polityczną, ideologiczną i wojskową, łączącą obie rezolucje — faszystowską i narodowo-socjalistyczną i przyszłość obu krajów.

Dруга rezolucja brzmi jak następuje: Wielka rada faszystowska, zebrawszy się w dzień, kiedy dzięki zajęciu Gerony cała Katalonia została uwolniona od barbarzyńskiego ucisku bolszewickiego, przesyła gorące pozdrowienia bohaterom hiszpańskim i oznajmia, iż siły ochotnicze faszystów nie zaprzestaną walki, dopóki nie zostanie zakończona, tak jak powinna być zakończona — zwycięstwem Franco.

Wzmocniona akcja „Bund Deutscher Osten” przeciwko Polakom w Niemczech

Najnowszy lutowy numer „Polaka w Niemczech” stwierdza co następuje:

„Rok 1939 rozpoczął się od wzmocnionej akcji „Bund Deutscher Osten” przeciwko Polakom w Niemczech. Akcja „Bund Deutscher Osten” nie natrafia na przeszkody, gdy jednocześnie położenie Ludu Polskiego w Niemczech się pogarsza.

Na fakt ten w imieniu Polactwa w Niemczech zwracamy uwagę wszystkim odpowiedzialnym za ten stan rzeczy.”

Wzywamy to nie potrzebuje żadnych komentarzy. Jesteśmy przekonani, że nie pozostanie ono bez odpowiedzi „odpowiedzialnych za ten stan rzeczy” czynników.

Po Rockefellerze — odszedł Deterding drugi potentat naftowy świata

Syn marynarza rozkazywał 40 tysiącom ludzi

W Saint Moritz w Szwajcarii zmarł nagle sir Henry Deterding, „król” nafty. Zmarły spędzał stale sezon zimowy w Saint Moritz, gdzie posiadał własną wille.

Z Deterdingiem schodzi drugi po Rockefellerze potentat naftowy świata, przy czym należy zaznaczyć, że obaj toczyli zaciętą walkę konkurencyjną o panowanie na światowym rynku.

Zwłoki magnata naftowego będą przewiezione do Dobbin w Mecklemburgu, gdzie posiadał on posiadłość ziemską, w której zamieszkiwał w ciągu ostatnich dwóch lat.

Początki kariery Deterdinga były bardzo trudne. Był on synem marynarza. Zostawszy sierotą w wieku lat sześciu, Deterding bardzo wcześnie był zmuszony do pracy zarobkowej. Przez jakiś czas pracował jako urzędnik w jednym z wielkich banków w Amsterdamie, a następnie wyjechał do Indii Holenderskich jako urzędnik, filii banku amsterdamskiego. W roku 1896 Deterding zaoferował swoje usługi towarzystwu naftowemu „Dutch Petroleum Company”, którego dyrektorem został w roku 1901. Z tą chwilą rozpoczęła się jego międzynarodowa kariera. Deterding doprowadził do porozumienia pomiędzy interesami towarzystw naftowych holenderskich i angielskich. Władzę jego podlegało około 40 tysięcy urzędni-

ków. Niezwykle czynne życie finansisty ujętywało pomiędzy Londynem, Hagą i Amsterdamem.

400 osób zgir pod gruzami tego zniszczonego przez trzęsienie ziemi teatru w Concepcion.

NASZE BABCIE

jeździły raz na rok na zdrowotne kąpiele do badów. My kąpiemy się tanio, wygodnie i bezpiecznie, stosując

PIECYKI GAZOWE

Kronika polityczna

Pan Wojewoda Pomorski, Władysław Raczkiewicz, otrzymał depeszę treści następującej:

Rada Miejska miasta Łasina, zebrana w dniu dzisiejszym na swym inauguracyjnym posiedzeniu, śle Ci Dostojny Panie Wojewodo, jako Włodarzowi naszego kochanego Pomorza — wyrazy głębokiej czci i hołdu. Rada Miejska świadoma swych trudnych zadań, jakie na niej w obecnych ciężkich czasach ciąży, składa ślubowanie, że usilnym jej dążeniem będzie pracować tylko dla dobra miasta i wielkości Państwa w myśl wskazań Wodza Narodu Marszałka Józefa Piłsudskiego.

Burmistrz miasta Łasina:

(—) Tomczyński.

Marszałek Śmigły-Rydz protektorem zbiórki na Dar Narodowy 3 Maja

Na prośbę Prezydium Zjednoczenia Polskich Towarzystw Oświatowych, pan Marszałek Edward Śmigły-Rydz przyjął członkostwo Komitetu Honorowego Zbiórki na Dar Narodowy 3 Maja, przeznaczony na potrzeby Polskiej Macierzy Szkolnej i Towarzystwa Czytelni Ludowych.

Wybór prezydenta we Francji

PARYŻ. W kołach parlamentarnych w Paryżu oczekują ogłoszenia w dniach najbliższych terminu wyborów prezydenta Francji. Według konstytucji, wybory prezydenta powinny się odbyć najpóźniej na miesiąc przed upływem kadencji prezydenta urzędującego.

Ważny wynalazek dwóch mieszkańców Inowrocławia

Mieszkańcy Inowrocławia Roman Zelmański i Walenty Dombek otrzymali w tych dniach patent nr. 27.462 na nową metodę urządzenia generatora gazowego mającego zastosowanie w hutach szkła. Dzięki nowej metodzie produkcji, huty stają się niezależne i wykorzystują w swoim zakresie własny gaz bez pomocy ubocznych materiałów jak gaz, gazolina, eteryna itp. Produkcja staje się tym samym wydajniejszą, a koszt produkcji zmniejszają się do minimum. Pp. Dombek i Zelmański zgłosili do opatentowania swój wynalazek również w szeregu państw Europy.

Przebieg prasy

Korek żydowski

Tygodnik „Zespół” zwraca uwagę na ważny, a w Polsce niedoceniany, element polityki ludnościowej i przebudowy społecznej, jakim powinny być miasteczka. Pismo czyni następujące uwagi z okazji rozważań nad zagadnieniem odpływu ludności z przeludnionej wsi do miast:

„Kraje zachodnie mają bardzo silny dopływ do grupy inteligentnej — ze środowisk miasteczek. Daje tam to świetne wyniki. Odtworzymy życiorysy francuskich, angielskich, włoskich czy niemieckich wielkich ludzi, a przekonamy się, że większość ich rekrutuje się właśnie z miasteczek.

Miasteczka polskiego na większości terenów prawie w ogóle nie ma.

Miasteczko jest zatkane dla przyływu chłopów przez korek, tkwiącej tam nieruchomości, masy żydowskiej. Musimy się poważnie liczyć, że w najbliższym rozwoju miasteczka mało będą oddziaływać na zmiany w grupie inteligentnej.

Tym przeto ważniejszą staje się kwestia wartości jakie wniosą synowie chłopscy.”

Znaczny wzrost wkładów oszczędnościowych w PKO w styczniu br.

Pierwszy miesiąc br. przyniósł w PKO znaczny przyrost wkładów oszczędnościowych, wynoszący przeszło 18,1 milionów zł. Stan wkładów oszczędnościowych osiągnął w końcu stycznia 806,8 mln. zł.

Równoległe wzrost wykazała liczba oszczędzających. Liczba książeczek oszczędnościowych zwiększyła się w styczniu o 62,288 i osiągnęła ogółem — 3.648.309 książeczek.

Ohydna afera obyczajowa we Lwowie

LWÓW. We Lwowie odkryła policja w mieszkaniu pewnego doktora praw tajny dom schadzek, do którego werbowano nieletnie uczennice, pochodzące z uczciwych rodzin urzędniczych. Policja aresztowała właściciela mieszkania oraz dwie kobiety, które zajmowały się stręczaniem do nierządu młodocianych gimnazjalistek.

GRYPA?

TABLETKI
ASPIRIN

Wybory do ciał samorządowych, odbywające się obecnie na terenie Rzplitej, dostarczyły stronnictwom opozycyjnym okazji do wzmożonego ataku na Obóz Zjednoczenia Narodowego. W atakach tych, zarówno prasowych jak i ustnych, zaczęły się pojawiać od czasu wyborów pewne nowe, specyficzne argumenty. Opierając się, mianowicie, na fakcie rozbitcia głosów polskich przy wyborach samorządowych, stronnictwa opozycji wysuwają tezę, jakoby Obóz Zjedn. Narodowego był tylko „jedną z partii”, reprezentujących nastroje społeczeństwa, wobec czego wpływ jego na życie publiczne winien się wyrażać pewnym procentowym stosunkiem. Konsekwencją tej tezy jest żądanie dopuszczenia stronnictw opozycyjnych do rządzenia państwem, podzielenie się z nimi wpływami, utworzenie rządu koalicyjnego i t. p.

Na argumenty tego rodzaju należy odpowiedzieć — rzecz prosta — że właściwym miernikiem nastrojów społecznych mogą być tylko wybory sejmowe, odbywające się pod politycznymi hasłami na politycznej płaszczyźnie. Podczas tych wyborów opozycja bynajmniej nie zachowywała się biernie, lecz rzuciła na szalę wszystkie swoje wpływy w kierunku ich zbojkotowania, ponosząc w wyniku zdecydowaną porażkę. Moment ten należy mieć stale na uwadze i stale odpowiednio mocno go uwypuklać.

Ważniejszą jednakże jest rzeczą zdecydowane przeciwstawienie się wszelkim próbom wypaczenia istotnego charakteru Obozu Zjednoczenia Narodowego. Czynniki członkowie OZN powinni na każdym kroku przeciwstawić się próbom redukcji roli Obozu do pozio-

200 miln. zł rocznie płacimy obcym za transport morski

Chlubimy się — i słusznie — iście amerykańskim tempem, z jakim wybudowaliśmy na skrawku Bałtyku własne „okno na świat”. Gdynia jest naszą dumą i chlubą. Port gdyński naszą wielką, wspaniałą inwestycją.

Czy jednak rozbudowa portu, to już wszystko? Czy ziszcza ona całkowicie nasz „program morski”?

Albo ujmując pytanie jeszcze inaczej: czy w naszym „programie morskim”, w inwestycjach, które są obecnie najniezbędniejsze, sprawy portowe stoją na pierwszym planie, zajmują w hierarchii potrzeb pierwsze miejsce?

Minister przemysłu i handlu, A. Roman, stanął na stanowisku, że w hierarchii potrzeb, związanych z naszym „programem morskim”, sprawy portowe zajmują obecnie miejsce — trzecie.

Miejsce pierwsze i drugie zajmują sprawy inne: żegluga i rybołówstwo. Nie znaczy to bynajmniej, byśmy mieli zaniedbywać sprawy portowe: a więc np. budowę kanału przemysłowego w Gdyni czy portu rybackiego we Władysławowie itd. Ale na pierwszy plan trzeba obecnie wysunąć sprawy żeglugi i rybołówstwa morskiego.

Taką tezę wysunął min. Roman w swym przemówieniu wygłoszonym na komisji budżetowej Sejmu.

Poczyniliśmy imponujące postępy w skierowaniu naszych towarów, przeznaczonych za granicę, na drogi morskie. Już 78 procent naszego handlu zagranicznego idzie przez nasze porty. Ale... tylko 10 procent — dosłownie: dziesięć — tego towaru przewożą nasze statki, natomiast 90 procent towaru ładuje się na statki obce. A jakie skutki tego?

Przeszło 200 milionów złotych rocznie płacimy obcym za przewóz towarów obcymi statkami morskimi.

Stąd logiczny wniosek: na pierwszym planie naszego „programu morskiego” musi się obecnie znaleźć rozbudowa żeglugi, inwestycje żeglugowe. Wkroczyliśmy już na szczęście na tę drogę. W roku ubiegłym podjęły pracę pod polską banderą 4 nowe statki handlowe, w budowie jest 9 nowych jednostek, spośród których 7 ma być uruchomionych w roku bieżącym. Przyrost tonażu w r. 1939 wyniesie około 45 tysięcy ton. Ale to nie wystarcza. Musimy wprząc w akcję rozbudowy żeglugi również i inicjatywę

prywatną, która dotychczas była bardzo niska.

Ale nie tylko o nowe statki chodzi. Również i o ludzi, o „problem człowieka na morzu i dla morza”, o to, co min. Roman nazywa „wychowaniem morskim”. Brak nam wciąż takich fachowców. Musimy więc ich szkolić. Nie tylko navigatorów i mechaników okrętowych, ale i „ludzi, których zadaniem będzie praca w przedsiębiorstwach portowych, w biurach armatorów, maklerów i spedytorów, we frachtowaniu, kalkulacji żeglugowej, zaopatrywaniu statków, dysponowaniu tonażem itd.”.

Na drugim miejscu — po rozbudowie żeglugi — stawia min. Roman zagadnienie rybołówstwa. Czy wiecie, że własne połowy pokrywają tylko 18 pro-

cent zapotrzebowania na ryby w kraju? A wynik tego?

26 milionów złotych w dewizach wypłacamy za import ryb...

I tu również — jak w rozbudowie żeglugi — weszliśmy już na drogę realną. Nasze rybołówstwo przedstawia się już z połowów przybrzeżnych na dalekomorskie, w związku z tym nasza flota rybacka zwiększa się (ostatnio przybyło 18 (Ciąg dalszy na str. 4)

O czym się mówi:

Jak pisze prasa śląska — uchwała Związku Restauratorów w Katowicach, która nakładała na wszystkich członków obowiązek usunięcia z lokali dwujęzycznych napisów oraz jadłospisów, nie została dotychczas wykonana w całym szeregu przedsiębiorstw polskich. Sądymy, że władze Związku Restauratorów zajmą się wykonaniem obowiązującej uchwały.

Znamiennym dla nastrojów niepokoju, panujących w świecie, jest rozpatrywany przez komitet porozumiewawczy angielskich towarzystw ubezpieczeniowych wniosek w sprawie podniesienia składek od ubezpieczenia na wypadek wojny.
Znak czasu!

O tym w jak trudnych warunkach odbywa się w Polsce praca propagandowa na rzecz rozszerzenia i udoskonalenia sieci drogowej, świadczy wymownie wielkość budżetu Ligi Drogowej. Instytucja ta, powołana specjalnie w tym celu, dysponuje rocznym budżetem w wysokości około 36.000 zł. Z sumy tej 16.300 zł idzie na wydatki administracyjne (lokal, światło, opał, korespondencja, niewielki personel i. t. p.).

Budżet Ligi Drogowej ma być w rb. zwiększony do 50.000 zł, ale to wszystko mało.

Organem prasowym Niemców w Małopolsce Wschodniej jest tygodnik „Ostdeutsches Volksblatt”, wychodzący we Lwowie a drukowany w Poznaniu („Concordia Sp. Akc.”).

Stale reklamowane się na łamach tego pisma Ukraińców, m. in. ukraińskiej spółdzielni „Centrosjuz”, fabryki cukierków „Fortuna Nowa”, ma swoją szczególną wymowę, jeżeli się weźmie pod uwagę, że ośrodki aktywnej roboty „ukraińskiej” znajdują się w chwili obecnej daleko na zachód od Lwowa.

Obóz czy partia

mu jednej z partii, walczącej rzekomo z konkurentami o wpływy.

Działacze OZN powinni stwierdzać jasno i niedwuznacznie, że Obóz nie jest i nie chce być partią. Gdyby Obóz zgodził się zaakceptować przypisywany mu złośliwie charakter — przekreśliłby tym samym i swoje znaczenie i swoją rolę, jaką ma do spełnienia. OZN jest bowiem organizacją, związaną najściślej z sytuacją Państwa, i powołaną do wypełnienia zadań w skali państwowej. Jest on organizacją, wywodzącą się bezpośrednio ze wskazań Wodza Naczelnego, odpowiedzialnego za wszechstronne przygotowanie Narodu do czekających go prób i doświadczeń.

Obóz nie może mieć nic wspólnego z t. zw. „wolną grą sił społecznych” i ze swobodą tworzenia własnych kapliczek ideologicznych, której wyrazem są partie w ustroju liberalnym. Partię polityczną bowiem założyć może każda, nawet znikomo mała grupa obywateli — podczas gdy Obóz został powołany do życia za aprobatą czynników najwyższych, zatroskanych o losy Niepodległości.

Partia polityczna stawia sobie za cel propagandę osobistych poglądów swoich założycieli — Obóz głosi te zasady, których zwycięstwo jest koniecznością państwową. Celem działalności partii jest kariera polityczna jej przywódców — celem Obozu jest wzmocnienie i uodpornienie Państwa. Warunkiem powodzenia partii jest skłócenie i rozbitcie społeczeństwa — warunkiem osiągnięcia celów Obozu jest triumf idei Zjednoczenia. Idealem partii jest słabość władzy wy-

konawczej, pozwalająca wymuszać na niej koncesje i przywileje — ideałem Obozu jest jednolitość kierownictwa nawiązaną państwową. Metoda pracy partii jest siłami nieufności w stosunku do władz naczelnych w państwie, aby tą drogą zdobywać zaufanie wyborców — metoda pracy OZN jest skupianie całej załogi dookoła mostku kapitańskiego.

Idealem partii jest możność nieskrępowanego licytowania się w obietnicach i hasłach z konkurentami — ideałem Obozu jest jednolitość myśli politycznej, przenikającej od góry do dołu całe społeczeństwo. Długo by można było mnożyć te przykłady zasadniczych różnic pomiędzy Obozem i partią...

Rzecz prosta — istnienie organizacji, stawiającej sobie cele polityczne, lecz nie będącej partią — wywołać może zamieszanie w umysłach, przyzwyczajonych do naceplania etykietek do wszelkich zjawisk społeczno-politycznych. Dla Obozu Zjedn. Narodowego kwestia ta jest wybitnie nieistotna i wtórna. Obozowi chodzi bowiem wyłącznie o treść wewnętrznej idei, który reprezentuje, a nie o etykietkę lub szyldzik. Obóz stawia sobie za cel dokonanie pewnej sumy konkretnej pracy dla Państwa, chce dokonać przełomu w psychice obywatela, chce narzucić mu i wpoić pewne prawdy zasadnicze o istocie współczesnego życia zbiorowego. Jaką etykietkę docepią mu w trakcie tej pracy jego przeciwnicy — jest dla niego rzeczą całkowicie obojętną. Zadanie swoje będzie on uważał za spełnione, jeśli głoszone przezeń hasła wejdą w mózg i w krew większości obywateli, gdy dokonane zostaną prace nad organizacją Narodu, które na danym etapie dziejów wykonane być — muszą.

Trzęsienia ziemi i wybuchy wulkanów w Ameryce Południowej

Katastrofa trzęsienia ziemi, która nawiedziła w bieżącym tygodniu Chile, pochłaniając tysiące istnień ludzkich, nie jest pierwszą tego rodzaju klęską w Ameryce Południowej. Chile jest krajem górzystym, położonym w większej części na terenie pasa górskiego Andów. Stwierdzono, że najszybsze drgania skorupy ziemskiej, najgroźniejsze w następstwach, wykazują kierunek pionowy i najsilniej są odczuwane przede wszystkim w górach. Dlatego też ostatnia katastrofa w Chile przybrała tak straszne rozmiary.

Trzęsienia ziemi i wybuchy wulkanów są w Ameryce Południowej zjawiskiem notowanym jeszcze w 16-tym stuleciu. W roku 1541 Guatemala została nawiedzona wybuchem wulkanu, który zniszczył całą stolicę kraju. W dwieście lat później, w Peru, wydarzyła się katastrofa trzęsienia ziemi, w czasie której Lima i Calla zostały prawie doszczętnie zmięcione z powierzchni, grzebiąc pod gruzami walących się domów tysiące ludzi.

W roku 1751 dwa miasta w Chile, Siantago i Concepcion, uległy częściowej zagładzie wskutek silnego trzęsienia ziemi. Podobna katastrofa miała miejsce w Equadorze, gdzie w roku 1792 stolica kraju, Quito, została zniszczona, grzebiąc w swych szczątkach około 40 tysięcy ludzi. W roku 1812 Caracas, stolica Wenezueli, została nawiedzona trzęsieniem ziemi, w czasie którego zginęło 20 tysięcy osób.

Wybuch wulkanu w Japonii

TOKIO. Nastąpił wybuch czynnego wulkanu Asaua, położonego w pobliżu znanej miejscowości kuracyjnej Karuizawa. Wybuch nastąpił w nocy i był najsilniejszy od chwili wybuchu w maju ub. roku. Okoliczna ludność w poplochu opuściła domostwa. W wielu okolicznych osiedlach wyleciały szyby z okien.

W Argentynie wskutek wybuchu wulkanu zniknęło z powierzchni ziemi miasto Mendoza, przy czym ofiarą padło 25 tysięcy ludzi. Było to w roku 1861. W niecałe 75 lat po strasznej klęsce żywiołowej w Equadorze, kiedy Quito zaledwie częściowo się odbudowało, nastąpiły nowe wstrząsy w roku 1868, które zniszczyły nie tylko miasto, ale i szereg innych skupień ludzkich, położonych w pobliżu stolicy.

W roku 1906 uległy częściowemu zniszczeniu Santiago i Valparaiso w Chile, przy czym zginęło wtedy około 40 tysięcy ludzi i zawałiło się pół miliona budynków mieszkalnych. Klęski żywiołowe w ostatnim stuleciu miały miejsce dość często. Tak na przykład w roku 1918 silne trzęsienie ziemi dało się odczuć w Guatemali. W roku 1931 miasto Mana-

gua w Nicaragui zostało zniszczone prawie doszczętnie, a wybuch wulkanu w Argentynie w roku 1932 zrównał z ziemią kilka mniejszych miast, położonych u jego podnóża.

Katastrofy żywiołowe w Ameryce Południowej tłumaczą się przyczynami innej natury. Stwierdzono, że cały niemal ład Ameryki Południowej znajduje się w orbicie działania tych samych ruchów skorupy ziemskiej, które dają się co kilka lat odczuwać dotkliwie na Filipinach i wyspach Japonii. Dlatego też uczeni wyciągają pewne wnioski z ostatniego trzęsienia ziemi w Chile: sądzą oni, że przeszłoroczna klęska w Japonii pozostaje w ścisłym z nim związku i tworzy jedno z ogniw serii trzęsień, powtarzających się w ustalonej strefie.

Najsławniejszy dyrygent świata będzie grał potworkom Disney'a

Słynny dyrygent, Polak Leopold Stokowski, od wielu lat prowadzący orkiestrę opery w Filadelfii, zaangażowany został przez studio Walta Disney'a dla udźwiękowienia sześciu filmów rysunkowych, realizowanych przez Disney'a w barwach naturalnych, nową metodą wielopłaszczyznową. Między innymi Stokowski ma kierować orkiestrą przy filmie, który ma być częścią składową długometrażowego filmu Disney'owskiego.

Jackie Coogan pogodził się z żoną

TEXAS. Jackie Coogan, b. cudowne dziecko filmu, pogodził się ze swą żoną Betty Grable. Oświadczył on w poniedziałek, że kroki rozwodowe zostały przerwane i, że powraca wraz z żoną do Hollywood.

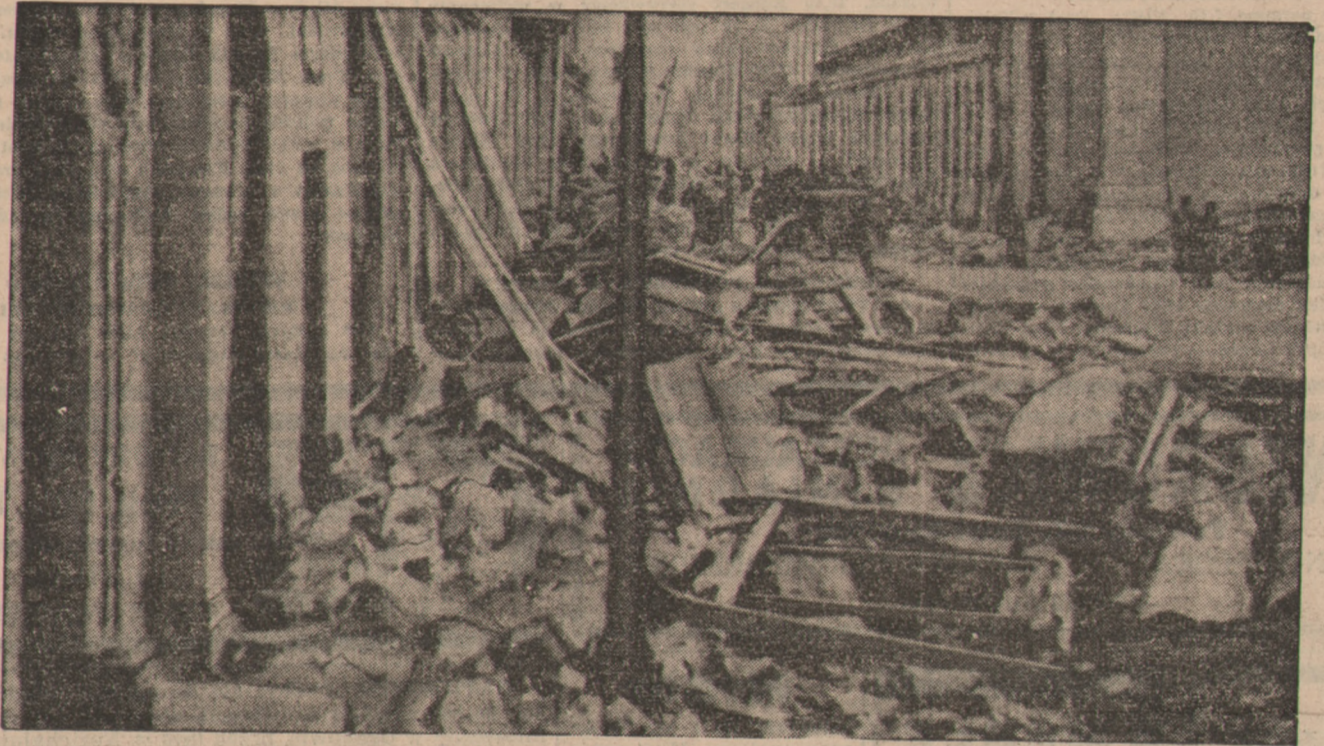
HUMOR

ZACZAROWANE KOŁO

— Żeby wygrać na loterii trzeba kupić bilet...

— Tak, ale aby móc kupić bilet, trzeba wygrać na loterii... (Le Rire)

Druga Messyna

Stolica prowincji Chile w gruzach.

RYSZARD BRAUN

60

Sobowtór Pani Wu

Powieść sensacyjna

— Widocznie siedzi we mnie niewolnica — myślała idąc z wolna. Od kilku dni miała wyrzuty sumienia, że wciąż źle myśli o zmarłym mężu, że go krytykuje i że o nim tak łatwo zapomina. Rezultatem owych rozmyślań był list napisany tego ranka. List przecinający miłość, która łączyła ich przez tyle lat niewidzialną nicią tęsknot, a teraz zdawało się, związała mocnym uczuciem.

— Nie chcę, żeby nas obserwowano i słyszano — powiedział, idąc za nią.

Od kilku lat po raz pierwszy mieli być sami. Nogi ugięły się pod nią i raczej opadła na kanapę, aniżeli usiadła na niej.

Czerwone tapety pokoju płomieniały wokół ciepłego nastroju. Przez otwarte okno balkonowe wpłynął podniecający gwar ulicy i świeżość letniej nocy. Janka, siedząc oparta o poduszki, patrzyła na Kostka. Jego energiczny profil zarysowywał się ostrą linią na tle ściany. Jego ręce oparte o kolana zaciskały się mocno. Była zazdrosna o Frankę. O zmysłowe ich przeżycia. O pocałunki, uściski i pieszczoty. Nie chciała być kochaną mgławicowo i sentymentalnie. Pragnęła pełni uczuć i miała żal do Kostka o dystans, jaki zawsze ich dzielił.

Jakby czytając w jej myślach, podniósł głowę do góry i spojrzał prosto w oczy.

— Czy nie wyczuwasz, że coś stoi między nami?

— To samo myślałam przed chwilą.

— I cóż to jest? Jak ci się zdaje?

— Franka.

— Nie.

— A więc co?

Nie odpowiedział tak zaraz. Milcząc palił papierosa. Dym lekkimi festonami wił się w górę, prześwietlony blaskiem lampy osłoniętej abażurem. Janka, podniecona i zdenerwowana milczeniem, przyglądała się arabeskom, które snuły się, rozwiewały i nikły.

— A więc co? — powtórzyła. — Co nas dzieli? Oziębła? Oddała od siebie?

Mówiła cicho, z pozornym spokojem, ale w oczach jej lśniły już łzy i ręce leżące na aksamicie poduszki drżały.

— Dzieli nas twoja nieszczerść. Tak zwany konwenans. Subtelna dyskrecja, czy jak tam to się nazywa.

— Nie rozumiem, o czym mówisz?

— O twoim mężu. Wiem o wszystkim od Lody. Dziwi mnie to, że nie miałaś odwagi przyznać się, z jakiego źródła pochodzą twoje pieniądze.

— Ja sama do dnia dzisiejszego o źródle tym nie wiedziałam. Podejrzywałam tylko.

— No, a pisząc do mnie list, czy nie wiedziałaś również?

— Uważałam, że nie wolno mi pisać o tajemnicach człowieka, który już nie żyje.

— Tak bardzo go potępiasz?

— A ty go bronisz?

— Tak. On bardzo cię kochał i dlatego tylko nie chciał, abys zapracowywała się i głodowała. Pragnął twojego szczęścia.

Patrzyła z zachwytem w jego błyszczące oczy i odrzuconą w tył głowę.

— Jakże się cieszę, że go bronisz. Że właśnie ty go bronisz.

— Nie bronię, ale tłumaczę.

— Ale ty przecież nigdy byś tak nie postąpił? Co?

— No ja, a on — to zupełnie co innego. On nie umiał pracować, był od dziecka do życia nie przygotowany. A ja? Ja przeszedłem twardą szkołę, która hartuje, uczy szukać zarobku i nie wstydzę się żadnej pracy. Choćby tłuć kamienie na szosie. Nosić na plecach kosze z węglem. Trudno. Jem Zarychta! Chłop! I mam odwagę do tego się

przyznać. Co zaś do ciebie — to ty... Ty tchórzysz. Nie umiesz powiedzieć mi prawdy, że cię moje chłopskie nazwisko i złe maniery rażą. I dlatego pozorujesz zerwanie jakimiś głupstwami. To nas dzieli, moja droga. Twoja nieszczerść. Tak. Twoja wielkopańska nieszczerść, ubrana w aksamitne rękawiczki i chodząca po puszystych dywanach.

Patrzyła z zachwytem w błyszczące od irytacji oczy i wykrzywione z irytacji usta. Przez chwilę w milczeniu przyglądała się mu, rozkoszując się ogniem, który szedł z jego słów, wreszcie niespodziewanie dla nich obojga uśmiechnęła się.

Patrzył na nią zdumiony i już miał zamiar zerwać się z kanapy, aby odejść bez jednego słowa pożegnania, gdy wtem Janka nachyliła się ku niemu mówiąc:

— Jesteś niemądry. Nic mnie w tobie nie razi. Przeciwnie. Zachwyam się tym co mówisz i cieszę się. Cieszę się, że stoisz duchowo wyżej od Mariana. Podobno... kobieta w drugim małżeństwie szuka zawsze tego, czego w pierwszym nie znalazła. Otóż ja w tobie...

Przysunął się blisko.

— Dlaczego więc zerwałaś

— Widzisz... Miałam wrażenie, że nie wolno mi być twoją żoną. Że wielka wygrana w Kasynie Sopotkim, te pieniądze pochodzące ze źródła, którego nie wolno mi było wyjawiać przed tobą, nie powinny rzucać cienia na twoje uczciwe nazwisko. To było dla mnie najważniejsze.

Bez słowa objął ją mocno i przycisnął do siebie. Przymknęła oczy z policzkiem przytulonym do jego szorstkiego policzka.

— Chciałbym, abys pozbyła się pieniędzy, które dotąd szczęścia ci przynieść nie umiały.

— Co chcesz więc, abym z nimi zrobiła?

— Nie wiem i mało mnie to obchodzi. — Przycisnął mocno usta do jej ust, jak kiedyś. Przed laty. Oszołomiona, odrzuciła głowę na poduszkę otomany, objawiając go mocno za szyję.

Pierwszy raz był jej w życiu tak dobrze bez zastrzeżeń. Świat znikł. Troški i niepokoje rozwinęły się — pozostali tylko oni we dwoje w świetle różowego abażura.

(Ciąg dalszy nastąpi)